

[Hauch.]

tings Pligt at sørge for, at der ikke ligefrem lovgives paa Finansloven. I det foreliggende Tilfælde er der imidlertid efter min Opfattelse ikke noget at bemærke i saa Henseende over for det foreliggende Finanslovsforslag.

Derimod vil jeg gerne benytte den Lejlighed, som første Behandling af Finansloven giver ogsaa her i Landstinget, til at fremsætte nogle Udtalelser angaaende vore handelspolitiske Forhold, som stadig giver Anledning til offentlig Omtale og stadig giver Anledning til Uro. Det er ikke saa mærkeligt, at det er Tilfældet, da Landets økonomiske Eksistens i saa høj Grad er knyttet til Spørgsmaalet om vore Afsætningsmuligheder, først og fremmest af Landbrugsproduktionen, men i øvrigt ogsaa af andre danske Produktioner, paa det udenlandske Marked. Mulighed for fri Indførsel er det jo længe siden, vi har haft, og vi er her i Landet uskyldige i, at den Situation er kommet til at foreligge, at vi ikke har dette mere. Hvad vi derimod ikke kan siges at være uskyldige i, er, at vi har indrettet os et Apparat i Form af Valutacentralen, som i Virkeligheden efterhaanden er kommet til at beherske de Muligheder, der overhovedet findes her i Landet for Køb og Salg ogsaa udadtil, og naturligvis navnlig udadtil. At disse to Ting i Forening skaber megen Uro, er forstaaeligt.

Naar jeg gerne vil benytte den Lejlighed, som her er givet mig, til at komme ind paa en Omtale af disse Forhold, hidrører det ikke mindst fra, at der i de sidste Dage i Pressen, navnlig i den radikale Presse, har været fremført nogle ganske voldsomme Angreb, dels paa Landbrugsraadet — den Institution, som jeg har den Ære at staa i Spidsen for — dels paa mig personlig i Anledning af Udtalelser, som Landbrugsraadet har fremsat, og som jeg har fremsat. Man har ikke undset sig ved i den Agitation, der har været ført, at sige, at baade Landbrugsraadet og jeg for med Usandhed. Jeg har nu deltaget i det offentlige Liv i en Menneskealder, og jeg har mødt meget, som jeg ikke syntes om; men jeg har aldrig mødt noget tilsvarende til de Angreb, som sætter ind i de sidste Dage, ikke mindst fra „Holbæk Amts Venstreblad“s Side — et Forhold, som jeg senere skal vende tilbage til. Jeg kan sige, at hverken Landbrugsraadet eller jeg agter at finde os i, hvad der her har fundet Sted. Det behøver vi nemlig ikke, og derfor har jeg besluttet at fremkomme med en Udredning i det høje Landsting i Nærværelse af den højtærede Udenrigsminister, som er i Stand til at kor-

rigere mig, dersom jeg paa dette Omraade skulde komme til at fremsætte Udtalelser, som giver Anledning til Modbemærkninger af Udenrigsministeren.

Det er mig for saa vidt ikke særlig behageligt, som jeg under denne Udredning kommer til at beskæftige mig med den højtærede Udenrigsminister og den højtærede Udenrigsministers Administration. Jeg har den Opfattelse, at et Lands Udenrigsminister bør være en Mand, der er placeret paa en saadan Maade og under saadanne Former, at han optræder først og fremmest, helst altid, som det samlede danske Folks Udenrigsminister og ikke først og fremmest som politisk Minister for det Parti, han er knyttet til. Den højtærede Udenrigsminister har valgt den sidste Form, og dermed er det givet, at den højtærede Minister maa tage de Vilkaar, som dette hans Valg giver i saa Henseende.

Jeg vil begynde med at pege paa, at for Landbrugseksportens Vedkommende, som repræsenterer den saa langt overvejende Del af Eksportværdien, har vi to Aftalelande, som betyder noget for os, paa den ene Side England og paa den anden Side Tyskland, eller, om man vil udvide dette sidste: paa den ene Side England og paa den anden Side Centraleuropa. Men hvad angaar Centraleuropa, er det Tysklands Forhold, der er ganske afgørende for vore Eksportmuligheder sydpaa. Jeg mener ingenlunde, vi skal kaste Vrag paa de smaa Magter, som der kan være, men det lader sig ikke nægte, at de to Magter, som er vore Hovedmarkeder, er de Magter, som det kommer an paa, at vi indstiller os rigtigt over for.

Nu kan det ikke være undgaet det høje Tings Opmærksomhed, at saa snart man drøfter Spørgsmaalet om Afsætningsmulighederne i Tyskland, stilles England altid op som en Slags Skræmmebillede for de Vanskeligheder, som vi kan komme ind i, dersom vi udvider Samhandelen med Tyskland i for høj Grad. Men naar dette er Tilfældet, bærer den højtærede Udenrigsminister i første Række — maaske naar det kommer til Stykket alene — Ansvar for, at en saadan Sammenblanding finder Sted i den offentlige Diskussion til Skade for Danmark og til Skade for vort Forhold til de to store Naboer, som er saa ganske afgørende for vor Eksport. Den højtærede Udenrigsminister ved, at inden for Landbrugserhvervet findes der ingen ansvarlige Folk, jeg tør sige absolut ingen, som ikke deler den højtærede Udenrigsministers Opfattelse af, at de Forpligtelser, som vi har